

der paa en eller anden Maade ydes de nye Brugere af Jord en Haandsrækning i de første Aar, saaledes at de kan komme i Vej. Vi har udtrykt det saaledes, som det er angivet i Ændringsforslaget Nr. 13 til § 7, og Venstre har tilkendegivet sin Opfattelse ved Ændringsforslag Nr. 14 til samme Paragraf. Vi anser Venstres Ændringsforslag for at være det mindst fyldestgørende. For det første begrænser Venstre det Maksimumsbeløb, der ydes Laantagere, til 9 000 Kr., men til Gengæld afskrives der straks for Aaret 1919—20 30 pCt. af dette Beløb. Her bliver altsaa Tale om en ren og skær Gave af et bestemt betegnet Beløb til nogle enkelte Samfundsborgere. Vi mener, at dette er uheldigt, og at det, der skal ydes, skal være en Hjælp ud over de første vanskelige Aar. Vort Ændringsforslag gaar ud fra, at hele Laanebeløbet tilbagebetales, hvorimod der ydes Rentefrihed for en vis Del af Laanesummen foreløbig i 10 Aar. Efter Venstres Ændringsforslag skal der, efter at det første Aar er gaaet til Ende, tages ny Bestemmelse om, hvorledes man skal forholde sig. Man ved altsaa ikke noget om, hvorledes de Husmænd vil blive stillet, der modtager Jord i Aarene 1920, 1921 og derefter, idet de Betingelser, under hvilke de skal have Laan til Bygninger, skal fastsættes i de kommende Aar ved Forhandling mellem Finansudvalgene og vedkommende Minister. Vi har, som sagt, den Opfattelse, at vort Ændringsforslag er det heldigste. Men jeg antager for øvrigt ikke, at det, hvis man ellers kan enes om Bestemmelserne i Lovforslaget, skulde volde Vanskeligheder at naa til en Ordning, som alle tre Partier kunde slutte sig til. Jeg kan ikke skønne, at Ændringsforslagene i den Grad afviger fra hinanden, at det skulde være nogen Umulighed at naa til en fælles Forstaaelse om dette Forhold.

Til det ærede 6te Medlem for Præstø Amt (Ulrich) ønsker jeg at gøre et Par Bemærkninger. Det ærede Medlem sagde, at han paa ingen Maade kunde godkende vort Ændringsforslag under Nr. 10 til § 5, da dets Vedtagelse vilde gaa Præsteembederne alt for nær. Det ærede Medlem sagde, at den Jordvurdering, der efter vort Ændringsforslag skulde finde Sted, vilde blive ganske uensartet og som Følge deraf uretfærdig. Hertil er nu at sige, at Vurderingen skal foretages af de sædvanlige Vurderingsmyndigheder, og jeg antager, at Vurderingen vil blive saa retfærdig og saa

ensartet Landet over, som Jordvurderinger i det hele taget kan blive med de Regler, der ved Lov er fastsatte for Jordvurdering, og endelig faar en Centralmyndighed ifølge Ændringsforslagets første Stykke til syvende og sidst med Sagen at gøre, idet den jo kan indankes for Overskyldraadet, hvis Afgørelse bliver endelig. Jeg tror ikke, man med Rette kan sige, at disse Vurderinger kommer til at hvile paa et forkert Grundlag, ej heller paa et saa uensartet Grundlag, at der skulde være skellig Grund for Præsterne til at beklage sig. For øvrigt er det ikke den enkelte Præst, der kommer til at lide derunder, idet hans Lønningsforhold jo bestemmes ad anden Vej. Det kan kun være Præstelønningsfonden, der kommer til at lide et Tab, hvis der overhovedet bliver Tale om Tab.

Det ærede 6te Medlem for Præstø Amt sagde nogle Ord om vort Forslag om de periodiske Jordvurderinger; efter hans Opfattelse var disse ganske uholdbare, set fra Husmændenes Standpunkt. Husmændenes Eksistens vilde blive truet, sagde det ærede Medlem, de kunde efter en vis Tids Forløb komme til at staa overfor Forhøjeiser af en saadan Beskaffenhed, at deres Eksistens blev truet. Jeg tror nu, at dette er at overdrive Forholdene i en ganske overordentlig Grad. Hvis Jordvurderingerne sættes op, maa det være en Følge af, at man kan faa mere ud af Jord. Der kan ikke være Tvivl om, at Jordpriserne bestemmes af Efterspørgselen efter Jorden, og Efterspørgselen bestemmes igen af det Udbytte, Jorden kan give; giver Jorden større Udbytte, er der derfor ikke noget at sige til, at Husmændene skal betale en noget større Afgift til Staten, thi Jorden er jo Statens; det er ikke saaledes, at man bortsælger Jorden paa samme Maade, som naar en Privatmand sælger til en Privatmand, men Staten afhænder til Brug for vedkommende sin Jord paa bestemte Vilkaar, og disse Vilkaar maa Staten sandelig have Lov til at fastsætte. Alle Fordele er nemlig her paa Brugernes Side, idet Staten faktisk med store Ofre sætter de paagældende i Stand til at komme i Besiddelse af Jorden med dertil hørende nødvendige Bygninger og eventuelt ogsaa Besætning. Staten vil jo forvare sig mod Spekulation i den Jord, som Staten enten har eller erhverver sig til Brug for de paagældende. Man kunde snarere bebrejde Lovgivningsmagten, om den gør tilfældige Personer en saadan Understøt-